

Півники на схід сонця

Василь Чухліб

Дядько Мусій на всю Соколівку покрівельник знатний. Як укріє кому хату — чи шифером, чи бляхою — хоч яка буде злива, покрівля не протече. А ще примітна його робота півниками.

Упорається дядько з покрівлею, огляне її згори і знизу, з усіх боків.

— Кінець — ділу вінець! — промовить задоволено.

І дістає з брезентової сумки бляшаного півника, прилаштовує на гребені даху. Та ще й так, щоб півник на схід сонця дивився. Оце й вінець ділу.

Тетянка й Тарасик зраділи, коли тато запросив дядька Мусія нову хату вкривати. Тепер хата у них як лялечка. А ще — два півники. Один — поважний, шишкастий Галаган по двору походжає, а другий — на даху, від сонця золотавий. Галаган, як побачив його, випнув груди, залопотів крильми і на всю горлянку:

— Ку-куріку!

Це мої, мовляв, володіння! Як ти посмів сюди забратися!

А той, що на даху, ніякої уваги... Обурювався Галаган, обурювався і раптом змирився. Тарасику й Тетянці аж дивно стало.

— А знаєте, чому півники подружилися? — підійшов до дітей тато.

— Ой, чому? — не терпілося Тетянці.

— У Галагана клопотів у дворі, в городі вистачає. Як сипнуть курям їжі, він слідкує, щоб кожній порівну дісталось. Ходить у розвідку, де яку поживу знайде — своєму птаству звідомляє. І за небом пильнує — чи не летить шуліка? Коли кури й курчата спочивають — на чатах стоїть. Отак намориться за день, то спить — і крил, і ніг не чує.

— А йому ж уставати рано, усіх будити, — сказав Тарасик.

— Я знаю тепер, знаю! — підстрибнула Тетянка. — Як заспить наш Галаган, то його півник той, що на даху, будить. Ось для чого дядько Мусій поставив його на схід сонця!